

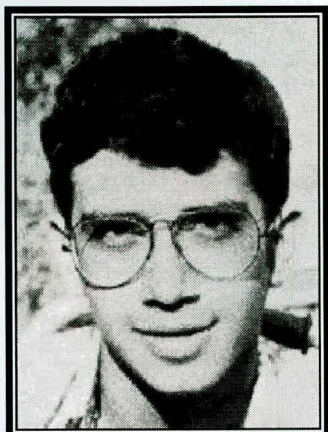

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי יוסף מלמד ז"ל

בן רחל ומרדכי

נולד בירושלים

בתאריך כ"ט באדר תשט"ז, 12/3/1956

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1974

שרת בחיל הקשר

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ח באדר א' תשל"ו, 19/2/1976

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 4 שורה: 6 קבר: 12

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן מרדכי ורחל זיכרונה לברכה. נולד ביום כ"ט באדר תשט"ז (12.3.1956) בירושלים. למד בבית-הספר היסודי ע"ש ג. אגרון שבקרית-יובל. אחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון 'סליסברג' שבירושלים. יוסי היה תלמיד מצטיין ובבית-הספר התיכון זכה במלגה כפרס על הישגיו בלימודים. הוא היה פעיל בחברת בית-הספר ונטל חלק בארגון מסיבות ואירועים שונים. מוריו העריכו את יכולתו והטילו עליו תפקידים המחייבים אחריות ובגרות. הוא היה מקובל מאוד בחברת התלמידים בבית-הספר, וחוג-ידידיו היה גדול. היה פעיל בארגוני-נוער ובארגוני-ספורט שונים ואף הצטרף לתנועת-הנוער 'הצופים' שבקרית-יובל. הוא נטל חלק בקורסים שונים מטעם הגדנ"ע, והוענקו לו אותות-הצטיינות רבים. יוסי גילה כישרון רב באמנות והצטיין בציור ובגרפיקה. המוסיקה מילאה חלק נכבד מזמנו הפנוי ואהב לפרוט בגיטרה, לתופף ולשמוע תקליטי מוסיקה קלסית. בחופשותיו נהג לעבוד בעיקר באמנות המתכת שלמד מאביו. בגיל צעיר התייתם יוסי מאמו, ואביו, שגידל אותו, היה לו גם בחזקת אם. קשר מיוחד זה בין הבן היחיד לאביו לא ניתק גם בעת שירותו בצה"ל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

יוסי גויס לצה"ל באוגוסט 1974 והושם לחיל-הקשר. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורסים שונים בתחום הקשר, שסיים בהצטיינות, נשלח לבסיס-קשר ונודע כמומחה במקצועו, הוא גילה בקיאות רבה בנושאים שונים ועזר במעשה ובעצה לחבריו ביחידה.

ביום י"ח באדר תשל"ו (19.2.1976) נפל יוסי בעת שירותו. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שבירושלים.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד-היחידה: "רב-טוראי יוסי התחיל את דרכו כאלחוטן מן השורה, השתלב יפה בחיי היחידה וגילה יזמה רבה. לאחר חודשים-מספר מונה כאלחוטן ראשי בפלוגת הקשר וסיים קורס מש"קים בהצלחה. יוסי הפך את משרדו לקן חם לו ולפקודיו. הוא בילה את שעותיו הפנויות בפריטה בגיטרה ובשמיעת מוסיקה, בציור נופים, בשיחה ובשירה עם חבריו שהתכנסו בדרך-כלל בתדרו. יוסי היה אהוד על כולנו - חבריו, פקודיו ומפקדיו - ודמותו תישאר חרותה בזיכרוננו לעד".

אביו של יוסי הקים קרן מלגות לתלמידים מצטיינים לזכרו בבית-הספר שלמד בו.

מלמד יוסף בן חיים ושרה. נולד ביום ו' בתמוז תרפ"ו (18.6.1926) בתל-אביב. למד בבית-הספר תחכמוני, וסיים בית-ספר למלאכה של המזרחי. נפל בנגבה ביום כ"ב בתמוז תש"ו (10.7.1948).

27.3.1948

שלום רב לך, יקירתי,

את מכתבך קיבלתי ביום שלישי אחרי-הצהריים. לענות עליו מיד לא יכולתי, כי כפי שכתבתי לך במכתבי האחרון, במשך השבוע האחרון לא שהינו במחנה, ורק היום בצהריים חזרנו. התקלחתי, אכלתי ארוחה טובה, שכבתי לנוח לשעה וחצי, ומיד בקומי אני כותב לך את מכתבי זה.

מאוד רצית שאבוא ליום רביעי – לחג הפורים. אני מצטער שלא יכולנו לחוג את החג הזה יחד מסיבות ידועות, אבל אני מקווה שאת חג הפורים הבא נחוג כבר ביחד, ויכול מאוד להיות שגם בצורה אחרת...

ועכשיו, יקירתי, בקשר לחשבון שלך אתי, כלומר, בקשר למכתביי: נדמה לי, שאם נעשה את החשבון של חליפת מכתבים בינינו עד כה, אזי כתיבת המכתבים היא לטובתי, כי אני כתבתי לך יותר מאשר את לי. ועל טענתך שהביתה כתבתי ולא אליך, הסיבה היא שמהבית אני מקבל מכתב ועונה מיד. את המכתב אני כותב בייחוד עבור אמי היקרה, אשר בעוזבי את הבית ביקשה ממני, שאכתוב לה מה שיותר כדי שלא תדאג לי, ואת בקשתה זו אני מוכרח לקיים, כי סוף-סוף אמי היא.

אין את יכולה לתאר לעצמך מה הם ייסורי-אם, כשבנה עוזב את הבית ומשחק משחקי-אש. וזהו הקשר החשוב ביותר. נוסף לכל, אני חושב, כי כבר הספקת להכיר את אופיה הטוב של אמי, את טוב-לבה ואת יחסה לבריות. אין אני חייב להתנצל בפניך, אבל ליתר בהירות בינינו, אני כותב לך על נושא זה. אין אני חושב שאנחנו חייבים לעשות חשבונות הן בין כה וכה תמיד גשתווה בינינו.

הרבה אין לי מה להוסיף. אסיים את מכתבי בנושיות רבות וחמות מקרב לב. באשר לבואי העירה, אין אני יודע תאריך מדויק וברגע שאודע, אכתוב לך. רב שלום וברכה לך, יקירתי "מיכל".

שבת שלום (כרגיל שבת שלנו יחד)
שלך בידידות

8.5.1948

ל.... היקרה שלום רב,

חבובה, זה שבוע ימים מאז שנסעתי, וכאילו האדמה בלעה אותי. שבוע קשה מאוד עבר עליי. כל מיני טלטולים עברו עליי. עוד בערב של היום בו נסעתי, עסקנו בטיהור קטן של כפר ערבי, ומיד למחרת עברנו מחולדה הערבית למקום אחר. המקום בו אנו נמצאים הוא מחנה צבאי גדול. פשוט אפשר להתבלבל בו. אני טרם הצלחתי להכיר את כל הדרכים בו.

מזג-האוויר נחמד פה. אפשר ליהנות ממנו בזמן החופשי שלנו. אמש הייתה לנו מסיבה יפה. באו אמנים ושיעשעו אותנו בכל מיני סקצ'ים וריקודי טנגו ורומבה. כמובן, לא היה לי עם מי לרקוד, יש בסך הכל כ-4 בנות בכל היחידה

שלנו, המורכבת מ-180 איש.

חבובה, את מכתבי כותב אני לך על שולחן נחמד בחדרי.

יושב אני כעת בחדרי, וכל אנשיי יושבים בחוג מוכנים לצאת בכל רגע, כך שהמצב די-מתוח – אבל איתן. בחורים צעירים יש לי, נחמדים מאוד וגיבורים שאינם יודעים פחד מהו.

ייתכן מאוד גם שלא נצא, זה תלוי בערביי הסביבה. הם קיבלו התראה, שיעזבו את הסביבה, אחרי שגנבו משדות היהודים, והם עושים רושם שימלאו אחרי ההוראות שלנו, כי הם פשוט רועדים מאתנו.

דרך אגב, יש לי כמה תמונות של ערבים מהסביבה. בזמן שהם רואים אותנו מרחוק, הם מתחילים לברוח או מרימים את הידיים, ואנו דרך נסיעה צילמנו אותם. יש לי הרבה מה לספר, אבל אני לא מאלה האוהבים לספר, כל מה שכתבתי לך אלה דברים כלליים.

חבובה, אין לך מושג כמה שמחתי, וכמה התעודדתי בקבלי את מכתבך, למרות שלא קיוויתי לקבל ממך מכתב. את המכתב קיבלתי הבוקר ע"י אחד מחיילי שאיחר לבוא למפקד, אבל הודות למכתבך הוא נהנה מיחס מיוחד, וסלחתי לו. עתה, כולם רוצים להביא לי מכתבים ממך.

חבובה, במכתבי הקודם כתבתי לך את הכתובת שלי, ולפי כתובת זו אפשר לשלוח כל מה שרוצים. כמו כן, אני מקווה, שתעני לי על מכתבי הקודם. כתבי לי מכתבים יותר ארוכים, כשם שאני עושה.

יכול להיות שאם מצב ה"היכון" יבוטל, אגש בערב לבקר את נתנאל. יאיר לא נמצא, אבל אנו מקווים שבזמן הקרוב נפתח את הדרך לירושלים, ואז הוא יוכל לבוא. אסיים את מכתבי בתקווה לקבל הרבה מאוד מכתבים ממך. ד"ש לכל החברה וכמו כן ד"ש מאחי אליעזר ומנתנאל.

שלום רב לך ובתקווה להתראות בזמן הקרוב ביותר.

שלך בידידות

שלום רב לך יקירתי,

זה עתה קיבלתי את מכתבך ע"י סמית. כמו כן הוא גם מסר לי ד"ש. רבה מאוד הייתה שמחתי.

חבובה, בשבוע שעבר הייתי בדרום הארץ, והשתתפתי בכיבוש 5 כפרים ערביים. ביום חמישי בערב יצאנו להריירושלים והשתתפתי בכיבוש שני כפרים הנמצאים ליד הכביש. קרבות קשים היו לנו, אבל העיקר, כבשנו! זה עלה לנו רק בפצועים, ומצב-הרוח מרומם!

הבוקר חזרנו לתל-נוף למנוחה, וכבר מחר אנו יוצאים לחזית הדרום.

הבוקר ביקרו אותנו שני מטוסים של האויב, וכמובן, הנסנו אותם באש חזקה. חבובה, חבל מאוד שלא יכולנו לבלות יחד ביום-העצמאות. אבל לא יקירתי, זה לא יום-העצמאות בשבילנו, יום-העצמאות יהיה כשאחזור העירה, ונוכל לחיות יחד מבלי מלחמה, לחיות חיים שקטים ונוחים – חיי

משפחה. ובכל זאת נזכור את היום הזה, ובפרט אנחנו החיילים, אשר באותו ערב עם ההכרזה יצאנו למלחמה ולא ידענו בכלל מיום כזה.

חבובה, אין אנו מרגישים בלילות שישי ושבת. החיים קשים, אבל למען העצמאות, למען המדינה ולמען השלום, שיהיה בעתיד הקרוב ביותר – זה כדאי.

אני שמח מאוד שנתנאל נמצא כאן. זה משפיע עליי מאוד לטובה. שנינו מבסוטים, ובכל פעם אחרי הקרבות אנו ממהרים להיפגש איש עם רעהו. תמיד הוא זוכרני בתפקידו – ואני אותו בתפקידי.

אסיים את מכתבי באלפי-געגועים אליך ואלפי נשיקות חמות.

שמרי על עצמך בזמן ההפצצות. אל תלכי למקומות פומביים, כי הם מטרה חשובה לאויב. ד"ש ליענקלה, לנפתלי ולכל מכריי.

ד"ש לך מנתנאל שתמיד דורש בשלומך.

שלך לנצח

שלום רב על כולכם יקירי,

את מכתבי זה אני כותב לכם אחרי יום עבודה קשה. כפי שידוע לכם, הקורס בו אני נמצא כעת הוא הראשון במדינה – קורס ראשון לקציני צבא בישראל זה אלפיים שנה. וחושבני, שזוהי זכות מיוחדת במינה להימנות עם קבוצה ראשונה של קצינים יהודיים במדינה עברית.

לאחר גמר הקורס מחכים לי ולשאר חבריי בקורס תפקידים ומבחנים קשים ומסוכנים, ואני מקווה שנצליח ונוכל לעמוד בהם.

כתבתי קצת "ציונות", אחד הדברים שלא אהבתי לעשות בעבר, כי תמיד "עבדתי" עם אנשים ילידי הארץ, ועם אלה זה היה מיותר, כי אנו עשינו "ציונות" ולא הייתי צריך להחדיר בהם רוח פטריוטית. זה היה בדמנו. וכפי הנראה אצטרך בעתיד הקרוב להתמיד בשטח זה בגלל העולים החדשים שיגיעו גם לצבא, לכן "מרבצים" גם בנו "ציונות".

את חבילותיכם אני מקבל תמיד "בזמן", זאת אומרת, תמיד אחרי מסע, בחזורי לבסיס, אני מוצא על מיטתי חבילה מכם, ובערב, לאחר העבודה אנו עורכים "קומוז'ין" קטן.

אני מקווה שבבית הכל בסדר, אני מפסיק, כי הגיע זמן כיבוי אורות.

ישנם סיכויים שנקבל חופשה קצרה בקרוב.

להתראות בקרוב